

CALEA MĂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Darurile Învierii (2)

Învieria Domnului Hristos a dat prilejul instituirii unor Sfinte Taine, atât de importante în devenirea unui creștin. Printre acestea amintim Taina Sfintei Spovedanii, a Preoției, a Botezului etc.

Instituirea unor Sfinte Taine

Părintele Teofil Părăian spunea că: „Darul cel mai deosebit, darul care izvorăște din Învieria Mântuitorului nostru Iisus Hristos, este iertarea păcatelor. Fără iertarea păcatelor, nu pot fi trăite celelalte daruri ale Învierii. Sfântul Evanghelist Ioan, istorisește că Domnul Hristos, în cea dintâi zi a Învierii Sale, „a intrat la ucenicii Săi prin ușile încuiate, a stat în mijlocul lor și a zis: Pace vouă! Precum M-a trimis pe mine Tatăl și eu vă trimit pe voi. Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: „Luați Duh Sfânt, cărora veți ierta păcatele le vor fi iertate și cărora le veți ține, vor fi ținute” (Ioan 20, 22-23), deci iertarea păcatelor este în legătură cu Învieria. Sfântul Ioan Gură de Aur, în Cuvântul de la Paști zice: „Nimeni să nu se tânguiască pentru păcate, că iertarea din mormânt a răsărit”, și asta pentru totdeauna, cât va exista omul în lumea actuală, până la sfârșitul timpului, deoarece existând puțința de a păcătui există, de asemenea, și darul iertării păcatelor.

Pe acest text se bazează nu doar simpla iertare a păcatelor care se întâmplă între oameni după îndemnul Mântuitorului din Rugăciunea Domnească Tatăl nostru: „și ne iartă nouă păcatele noastre precum și noi iertăm greșiților noștri”, ci Sfânta Taină a Mărturisirii sau a Spovedaniei, care presupune mult mai mult, o iertare a păcatelor din viața noastră, după cum Mântuitorul iartă păcatele tâlharului din dreapta de pe cruce, căruia îi promite și raiul „Adevărat îți spun ție: astăzi vei fi cu mine în rai”. Tot pe acest text scripturistic se bazează și Sfânta Taină a Preoției.

În duminica Învierii, Domnul Hristos călătorește pe drumul de la Emaus împreună cu Luca și Cleopa și li se descoperă la frângerea pâinii, adică la Sfânta Euharistie, pe care nu atunci o

institue, ci la Cina cea de Taină (Matei 26, 26-28, Marcu 14, 22-24; Luca 22, 19), dar la Emaus o reconfirmă.

Și instituirea Tainei Sfântului Botez este legată tot de arătările Domnului de după Învierie, când îi trimite pe Apostoli la apostolat și la botezarea neamurilor, cf. Matei 28, 19-20: „Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, și iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.”

Învieria înseamnă bucurie

Cel dintâi lucru pe care l-a spus Domnul Hristos după Învierie este îndemnul: „Bucurați-vă!”. Un îndemn la bucurie și un salut, în același timp. Grecii din vremea aceea se salutau cu cuvântul „bucură-te!”. Așa încât unii au tradus cuvântul acesta ca un cuvânt de salut, dar poate fi și un cuvânt de îndemn la bucurie. Când Domnul Hristos S-a întâlnit cu femeile mironosițe care se întorceau de la Mormântul gol le-a spus: „Bucurați-vă!”. Și după aceea îndată: „Nu vă temeți!”. Pentru că pe ele le-a cuprins frica în fața unui eveniment nemaîntâlnit: învierea unui mort, și atunci Domnul Hristos le-a zis: „Nu vă temeți!”. Bucurați-vă și nu vă temeți. Din aceste cuvinte înțelegem că Domnul Hristos vrea să ne bucurăm, să ne trăim viața cu bucurie, creștinul fiind un om al bucuriei. Mai deducem că din mormântul dător de viață al Mântuitorului izvorăsc bucuria, curajul și netemerea.

Curajul este o virtute creștină, o virtute morală pe care cu toții ne-o dorim, pentru că numai așa ne putem manifesta credința în Domnul Hristos, Care a zis: „Îndrăzniți. Eu am biruit lumea”. Nu ne bucurăm și nu ne liniștim doar prin puterea noastră și nu ajungem la netemere doar prin forțe proprii, ci cu ajutorul lui Dumnezeu.

Continuare în pagina 2
Pr. Caius CUȚARU

PREDICA

„Dă-Mi să beau”

Duminica a V-a după Paști (a Samaritencei)

„Deci a venit la o cetate a Samariei, numită Sihar, aproape de locul pe care Iacov l-a dat lui Iosif, fiul său; și era acolo fântâna lui Iacov. Iar Iisus, fiind ostenit de călătorie, S-a așezat lângă fântână și era ca la al șaselea ceas. Atunci a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Iisus i-a zis: Dă-Mi să beau. Căci ucenicii Lui se duseseră în cetate, ca să cumpere merinde. Femeia samarineancă I-a zis: Cum Tu, Care ești iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă? Pentru că iudeii nu au amestec cu samarinenii. Iisus a răspuns și i-a zis: Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El, și ți-ar fi dat apă vie. Femeia I-a zis: Doamne, nici găleată nu ai, și fântâna e adâncă; de unde, dar, ai apa cea vie? Nu cumva ești Tu mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat această fântână și el însuși a băut din ea și fiii lui și turmele lui? Iisus a răspuns și i-a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși; dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veșnică. Femeia a zis către El: Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot. Iisus i-a zis: Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici. Femeia a răspuns și a zis: N-am bărbat. Iisus i-a zis: Bine ai zis că nu ai bărbat, căci cinci bărbați ai avut și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus. Femeia I-a zis: Doamne, văd că Tu ești prooroc. Părinții noștri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm. Și Iisus i-a zis: Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu veți închina Tatălui. Voi vă închinați căruia nu știți; noi ne închinăm Căruia știm, pentru că mântuirea din iudei este. Dar vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători Își dorește. Duh este Dumnezeu și cei ce se închină trebuie să se închine în duh și în adevăr. I-a zis femeia: Știm că va veni Mesia, Care se cheamă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate. Iisus i-a zis: Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine. Dar atunci au sosit ucenicii Lui. Și se mirau că vorbea cu o femeie. Însă nimeni n-a zis: Ce o întrebi, sau: Ce vorbești cu ea? Iar femeia și-a lăsat găleata și s-a dus în cetate și a zis oamenilor: Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta este Hristosul? Și au ieșit din cetate și veneau către El. Între timp, ucenicii Lui îl rugau, zicând: Învățătorule, mănâncă. Iar El le-a zis: Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o știți. Ziceau deci ucenicii între ei: Nu cumva I-a adus cineva să mănânce? Iisus le-a zis: Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis pe Mine și să săvârșesc lucrul Lui. Nu ziceți voi că mai sunt patru luni și vine secerișul? Iată zic vouă: Ridicați ochii voștri și priviți holdele că sunt albe pentru seceriș. Iar cel ce seceră primește plată și adună roade spre viața veșnică, ca să se bucure împreună și cel ce seamănă și cel ce seceră. Căci în aceasta se adevărește cuvântul: Că unul este semănătorul și altul secerătorul. Eu v-am trimis să secerăți ceea ce voi n-ați muncit; alții au muncit și voi ați intrat în munca lor. Și mulți samarineni din cetatea aceea au crezut în El, pentru cuvântul femeii care mărturisise: Mi-a spus toate câte am făcut. Deci, după ce au venit la El, samarinenii îl rugau să rămână la ei. Și a rămas acolo două zile. Și cu mult mai mulți au crezut pentru cuvântul Lui, iar femeii îi ziceau: Credem nu numai pentru cuvântul tău, căci noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Hristosul, Mântuitorul lumii.” (Ioan 4:5-42)

Sfânta Evanghelie ce se citește în această duminică ne descoperă că Hristos cel Înviat, este Fiul lui Dumnezeu și Mesia cel așteptat. Mântuitorul Hristos, a stat de vorbă cu femeia samarineancă, în ținutul Samariei, la fântâna lui Iacov, fântână pe care o săpase însuși Iacov, patriarhul Vechiului Testament, și o dăruise lui Iosif, fiului său (*Penticostar*, Duminica Samaritencei, Utrenia, Sinaxar, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2012, pag. 195). Patriarhul Iacov, în tinerețile sale, s-a dus în Mesopotamia să-și ia femeie și văzând pe frumoasa Rahila, la fântână adăpând turmele tatălui său, din iubire pentru ea, a slujit șapte ani, tatălui ei și nu i s-a dat lui, trebuind să ia mai întâi pe sora ei mai mare Lia. Și apoi a mai slujit Iacov alți șapte ani pentru Rahila,

și atunci i s-a dat lui. Lia este chipul osteneților trupești, dar în vremea lor nu ne împărtășim de vederea lui Dumnezeu, Lia e bolnavă de ochii. Rahila este chipul contemplației, a vederii lui Dumnezeu. Iosif a fost fiul născut de Rahila, cea care la început era stearpă. Iacov iubea pe Iosif mai mult decât pe toți (cf. *Facere* cap. 28-30), adică, deși ostenețile cele trupești păzesc pe om de vrăjmaș, vederea cea adevărată îl unește pe el cu Dumnezeu (*Everghetinosul*, vol. IV, trad. Stefan Voronca, Editura Egumenița, Galați, 2009, pag. 313).

Convorbirea lui Iisus cu femeia samarineancă, începe cu apa din fântână și ajunge la apa cea vie pe care Hristos o dăruiește celor ce cred în El.

Continuare în pagina 2
Pr. Ioan LAZĂR

Din sumar

- ▶ Simpozion național studențesc la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Arad pagina 3, Lucian Farcașiu
- ▶ Sfânta Fotini, mucenița cea luminătoare pagina 3
- ▶ Știri pagina 4

„Dă-Mi să beau”

Urmare din pagina 1

O stihiră spune: „Lângă fântâna lui Iacov, aflând Iisus pe samarineanca, apă de la dânsa a cerut, Cel ce acoperă pământul cu nori. O, minune! Cel ce este purtat pe heruvimi, stătea de vorbă cu o femeie păcătoasă, apă cerând, Cel ce a spânzurat pământul peste ape; apă căutând, Cel ce revărsă izvoarele și limanurile apelor, vrând să atragă spre Sine, cu adevărat, pe cea vânată de luptătorul vrăjmaș, și să adape cu apa cea vie pe cea înflăcărată amarnic după lucruri netrebnice, ca un îndurat și de oameni iubitor” (Penticostar, Duminica Samarinenicii, Vecernia mare, p. 185). Cuvântul Lui, este apa vie, dar e la mare adâncime nu poate fi înțeles fără nevoite și curăție. Despre această adâncime i se amintește Sfântului Ioan Gură de Aur, când o femeie din mulțime în timpul unei predici, i-ar fi spus „Învățătorule cu gură de aur, ai adâncit fântâna sfințelor tale învățături, iar funia minții noastre e scurtă”. Sfântul Maxim Mărturisitorul spune despre aceasta: „Fântâna lui Iacov e Scriptura; apa e cunoștința din Scriptură; adâncimea fântâni, înțelesul greu de atins al tainelor Scripturii. Găleata de apă e erudiția în tâlcuirea cuvântului dumnezeiesc al Scripturii, pe care nu o avea Mântuitorul, fiind însuși Cuvântul (însăși Rațiunea) și netrebuind să dea celor credincioși o cunoștință adunată prin învățatură și studiu, ci dându-le din harul duhovnicesc înțelepciunea cea necentenit țâșnitoare, care niciodată nu se sfârșește în cei vrednici de ea. Căci găleata, adică erudiția, scoate o foarte mică parte din cunoștință, lăsând întregul neatins, întrucât acela nu poate fi cuprins de nici un cuvânt Dar cunoștința după har cuprinde

toată înțelepciunea câtă e îngăduită oamenilor, fără studiu, țâșnind în chip variat, potrivit cu trebuințele” (Sfântul Maxim Mărturisitorul, *Răspunsuri către Talasie*, 41, Scolie, în *Filocalia* Vol. 3, trad. Dumitru Stăniloae, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2009, p. 181). Apa cea vie este puterea harică și dătătoare de viață a Duhului Sfânt, pe care Domnul Hristos a făgăduit-o celor credincioși: „Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura: râuri de apă vie vor curge din pânțele lui. Iar aceasta a zis-o despre Duhul pe Care aveam să-L primească cei ce cred în El (Ioan 7,38-39). „Când Domnul a venit la fântână, samarineanca a rugat pe Cel Milostiv: Dă-mi apa credinței și voi primi apele botezului, bucurie și izbăvire, Dătătorule de viață, Doamne, slavă Ție!” (Penticostar, p. 184). Mântuitorul Hristos nu a dat apa cea vie numai samarinenilor și iudeilor ci a dat-o și o mai dă și astăzi celor ce însetează după El: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea” (Ioan 7:37).

Din convorbirea dintre Mântuitorul Hristos și femeia samarineancă vedem că această femeie avea în sufletul ei două întrebări: unde trebuie să se roage și când va veni Mesia? Mântuitorul Hristos îi dă răspunsul așteptat nu numai de ea ci de mulți alții care își căutau mântuirea: „Duh este Dumnezeu și cei ce I se închină trebuie ca în duh și adevăr să i se închine!” (Ioan 4, 24). Așadar, nu doar în Ierusalim sau pe Garizim, ori în alta parte, ci pretutindeni, peste tot unde închinarea se face în adevăr. Adică Dumnezeului Celui adevărat, Iisus Hristos, precum Însuși a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14,

6). Mântuitorul formulează mai întâi principiul fundamental al cultului celui nou: închinarea în duh și adevăr (Ioan 4, 23-24), adică cinstirea lui Dumnezeu în sinceritate și curăția inimii, din care trebuie să izvorască formele externe ale cultului, care altfel nu au nici o valoare. Principiul acesta trebuia să deosebească în chip fundamental, cultul cel nou de cultele ce puneau accentul pe formele exterioare (Preot prof. dr. Ene Braniște, *Liturgica generală*, Ediția a doua, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1993, p.68). Despre aceasta Bătrânul Ieronim, din Eghina, sfătua: „Dacă mintea ta se află în Dumnezeu, tu te poți ruga, chiar dacă te află în pat! Din contră, dacă mintea ta este aiurea, chiar dacă ești în genunchi, tu n-ai emoția rugăciunii și rugăciunea ta rămâne fără rod. Nu simți nici o ușurare și te doare capul, căci rugăciunea nu-ți aduce nici o bucurie”. Iubirea este virtutea care ne deschide calea către Dumnezeu prin rugăciune. Iubirea dă omului puterea de a se concentra la rugăciune, iar rugăciunea lui e ascultată de Dumnezeu. Când însă omul iubește cele lumești, mintea e tulburată de griji și ispite și nu mai are conștiința prezenței lui Dumnezeu și nici puterea de a stăruî în rugăciune. Femeia samarineancă mai avea o frământare. Știa din Scripturi, că va veni pe pământ Mesia despre care erau scrise lucruri extraordinare. Deci ea dorea să știe când va veni Mesia, gândindu-se că atunci va afla răspuns la toate frământările ei. Acum Domnul Iisus Hristos se descoperă ca Mesia, unei femei „oarecare”, ce aparținea unui neam disprețuit „Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine”. Dar

această mărturisire nu este întâmplătoare ci ea este mai degrabă răsplata pe care o primește femeia samarineancă pentru cunoașterea Scripturilor. Și Hristos mai vede la ea și o inimă bună, ea nu a venit la fântână doar să bea apă ci și pentru a duce apă celor din casa ei. Acum ea duce apa cea vie întregii cetăți. Credința ei îi dă putere să mărturisească pe Hristos cu atâta putere încât toată cetatea vine să-L vadă pe Hristos. O stihiră spune: „Aflând Hristos pe samarineanca la fântână, a cerut de la dânsa apă să bea, însetat fiind de îndreptarea și de mântuirea ei, care lucru s-a și cunoscut, împlinindu-se prin fapte. Că pe aceasta, care venise să scoată apă de băut, El o câștigă și o adapă cu băutura cea vie, iar ea vestește concetățenilor ei: Iată, Acela, despre Care S-a grăit de demult în Lege, Mesia, Hristos, S-a arătat ca un om, descoperind tainele cugetelor celor ascunse” (Penticostar, pag. 208). Întâlnirea cu Hristos a schimbat viața acestei femei, iubirea Lui a adus-o la adevărata credință, devenind Sfânta Fotinii, pe care Biserica Ortodoxă, o cinstește în ziua de 26 februarie.

Mântuitorul a dăruit harul și vindecare oamenilor fără a-i judeca după neamul lor. Atât pilda samarineanului milostiv cât și această convorbire cu femeia samarineancă ne arată că singura cale de a vindeca ura dintre oameni este iubirea. „Precum ai deschis credincioasei samarince izvorul Dumnezeirii Tale, Doamne, și ai revărsat asupra ei cunoașterea de Dumnezeu, adăpând-o cu băutura dumnezeiască, trimite-ne și acum tuturor iertare de greșeli, Preabunule” (Penticostar, pag. 210). Amin. Hristos a Înviat!

Darurile Învierii (2)

Urmare din pagina 1

Învieria înseamnă pace

Apoi mai avem încă un dar al Învierii. Domnul Hristos, după Învieria Sa din morți, de fiecare dată când S-a întâlnit cu ucenicii Săi, le-a zis: „Pace vouă!”. Cuvântul acesta, pace vouă, e un cuvânt de salut al evreilor; evreii se salutau folosind expresia *shalom* – pace. Deci, Domnul Hristos nu numai că i-a salutată pe ucenici cu cuvintele „pace vouă”, ci le-a și dat pacea Sa. Mântuitorul spune și despre bucurie și despre pace că sunt lucruri pe care El le dă. Înainte de Sfintele Patimi, în cuvântarea de despărțire pe care a reținut-o în Evanghelia sa Sfântul Evaghelist Ioan, e scris că Domnul Hristos a zis: „Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă”. Nu daruri cum dă lumea vă dau Eu, ci vă dau o pace care este mai presus de orice. Abia acum s-au împlinit cuvintele Mântuitorului de dinainte de Pătimire.

Schimbarea zilei de odihnă, a zilei închinare Domnului - Duminica

Duminica este încă unul dintre darurile Învierii. Domnul a înviat „în prima zi care vine după sâmbătă”, adică duminica, se arată în aceeași zi femeilor mironosițe, intră la Apostoli prin ușile încuiate, când aceștia erau fără Toma, călătorește cu Luca și cu Cleopa pe drumul spre Emaus, se arată după încă o săptămână Apostolilor care de data aceasta erau împreună cu

Toma și îl încredințează și pe acesta de Învieria Sa (Luca 24, 13-34).

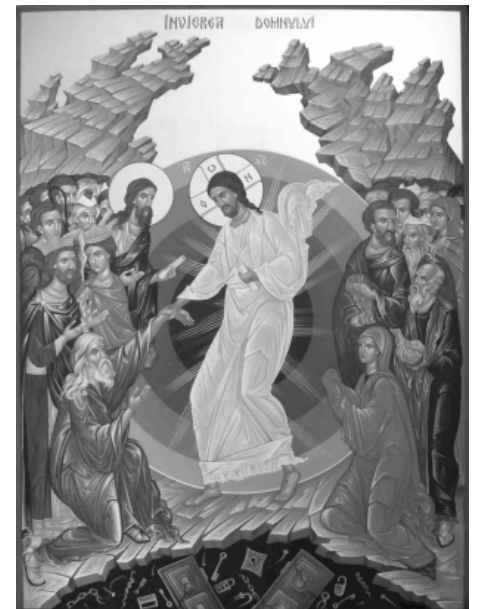
Învieria a însemnat înțelegerea tâlcului Scripturilor

Cu Învieria se împlinesc proorociile Mântuitorului despre Sine Însuși. Fiul Omului va fi dat în mâinile păgânilor, care-L vor omorî, iar a treia zi va învia. Deși suntem mai puțin obișnuiți să observăm acest fapt, prim planul avându-l arătările de după Învierie, confirmările acesteia, Mântuitorul continuă să-i învețe pe Apostolii Săi între Învierie și înălțarea la cer, continuă să le descopere tâlcul Scripturilor care s-au împlinit în El. Suntem poate tentați să considerăm încheiată activitatea învățătoarească a Domnului Hristos odată cu cuvântarea de la Cina cea de Taină, cuvântarea de despărțire de ucenicii Săi sau cu testamentul Său de pe Cruce, însă nu este așa.

Pe drumul către Emaus, Mântuitorul le spune ucenicilor Săi Luca și Cleopa: „O, nepricepuților și zăbavnici cu inima ca să credeți toate câte au spus proorocii! Nu trebuia oare, ca Hristos să pătimească acestea și să intre în slava Sa? Și începând de la Moise și de la toți proorocii, le-a tâlcuit lor, din toate Scripturile cele despre El” (Luca 24, 25-27). În cartea Faptele Apostolilor se spune: „Cuvântul cel dintâi l-am făcut o, Teofile, despre toate cele ce a început Iisus a face și a învăța, Până în ziua în care S-

a înălțat la cer, poruncind prin Duhul Sfânt apostolilor pe care i-a ales, Căror S-a și înfățișat pe Sine viu după patima Sa prin multe semne doveditoare, arătându-li-Se timp de patruzeci de zile și vorbind cele despre împărăția lui Dumnezeu” (Fapte 1, 1-3).

Disputele dintre misionarii creștini și evrei, relatate de Cartea Faptele Sfinților Apostoli sunt bazate pe tâlcuirea unor pasaje din Vechiul Testament, sunt dispute hermeneutice, textele veterotestamentare fiind înțelese de creștini în lumina Învierii Domnului Hristos, pe când evreii care nu L-au primit pe El au un vâl asupra lor care nu-i lasă să vadă adevărul. „Iar dacă Evanghelia noastră este încă acoperită, este pentru cei pierduți, în care Dumnezeu veacului acestuia a orbit mințile necredincioșilor, ca să nu le lumineze lumina Evangheliei slavei lui Hristos, Care este chipul lui Dumnezeu. Căci nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Hristos Iisus, Domnul, iar noi înșine suntem slugile voastre, pentru Iisus. Fiindcă Dumnezeu, Care a zis: «Strălucească, din întuneric, lumina» - El a strălucit în inimile noastre, ca să strălucească cunoștința slavei lui Dumnezeu, pe fața lui Hristos” (II Corinteni 4, 3-6). Ce se spune despre Luca și Cleopa, că ochii lor erau ținuți să nu vadă până îl vor recunoaște pe Hristos la frângerea pâinii, se întâmplă cu evreii

până în zilele noastre. Peste ochii lor este așezat un vâl, ca să nu înțeleagă adevăratul sens al textului sacru.

Cunoscând toate acestea, e bine să ne cercetăm pe noi înșine dacă și în ce măsură suntem oameni ai bucuriei, ai netemerii, ai păcii. Să ne cercetăm dacă suntem oameni care primim iertarea păcatelor, ce se dă în Sfânta Taină a Spovedaniei, cuminecându-ne în mod constant cu Trupul și Sângele Domnului, care înseamnă viață.

Dumnezeu să ne ajute să ne împărtășim de darurile Învierii Fiului Său întrupat, mort și înviat pentru noi și pentru mântuirea noastră, înălțat la cer și care șade pe scaun împreună cu Tatăl și cu Duhul, toate umplându-le, Cel ce este necuprins nici de timp, nici de spațiu și nici de vreo altă determinare așa cum suntem noi oamenii.

Simpozion național studentesc la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Arad

Cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Dr. Timotei Sevcicu, Arhiepiscopul Aradului, la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Iarion V. Felea” din cadrul Universității „Aurel Vlaicu” din Arad se desfășoară în zilele de 8-9 mai 2017, Simpozionul național studentesc intitulat Teologia icoanei în contextul mediativ actual. Modele de teologi ortodocși români din a doua jumătate a sec. XX. Tema Simpozionului este pusă în acord cu tematica propusă de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române spre dezbateri și analiză teologică în anul 2017.

La acest simpozion teologic participă, cu referate științifice de specialitate, studenți de la 9 facultăți de teologie din țară: București, Sibiu, Cluj, Iași, Oradea, Craiova, Târgoviște, Alba-Iulia și Arad, precum și de la 2 departamente de teologie ortodoxă: Timișoara și Caransebeș.

Lucrările Simpozionului au început luni dimineața la ora 9, prin săvârșirea Te-Deum-ului de mulțumire adus lui Dumnezeu în capela Facultății de Teologie din Arad cu hramul „Sfântul Maxim Mărturisitorul și Sfântul Mare Mucenic Mina”, la care a luat parte și Întâistătorul eparhiei arădene, Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Dr. Timotei Sevcicu. Soborul părinților slujitori a fost format din Părintele Decan, Prof. Univ. Dr. Cristinel Ioja, Părintele Director de Departament, Conf. Univ. Dr. Caius Cuțaru, Părintele Prof. Univ. Dr. Constantin Rus, Directorul Școlii Doctorale și Arhid. Asist. Univ. Dr. Tiberiu Ardelean. În cuvântul său, de la sfârșitul Te-Deum-ului, Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Dr. Timotei Sevcicu a subliniat importanța unei astfel de manifestări teologice studentești la Arad, într-o perioadă plină de lumină și de bucurie, cum este cea pe care o traversăm

acum, perioada pascală, în anotimpul dător de nădejde al primăverii, adresând un cuvânt de salut și de binecuvântare studenților teologi din țară, precum și cuvânt de mulțumire ierarhilor și profesorilor care i-au binecuvântat, i-au călăuzit și i-au delegat să conferențeze la Arad. Înaltpreasfinția Sa a amintit faptul că desfășurarea lucrărilor acestui Simpozion teologic tocmai în ziua praznirii Sfântului Evanghelist Ioan Teologul este un îndemn în ceea ce privește devenirea tinerilor studenți teologi.

La ora 10, în Sala Festivă a Facultății de Teologie a avut loc deschiderea lucrărilor Simpozionului studentesc. La prezidiu s-au aflat: Prof. Univ. Dr. Ramona Lile, Rectorul Universității „Aurel Vlaicu” din Arad, Părintele Decan al Facultății, Prof. Univ. Dr. Cristinel Ioja, Părintele Conf. Univ. Dr. Caius Cuțaru, Directorul Departamentului Discipline Teologice al Facultății, Părintele Arhidiacon Asist. Univ. Dr. Tiberiu Ardelean, precum și studenții Florin Avram și Ionuț Milcomete, ca reprezentanți ai studenților Facultății de Teologie din Arad.

În deschiderea lucrărilor, Părintele Decan, Prof. Dr. Cristinel Ioja a salutată prezența studenților teologi din țară la lucrările acestui Simpozion, subliniind importanța unei astfel de manifestări științifice adresate studenților, fapt care demonstrează buna conlucrare dintre Facultățile de Teologie din cuprinsul Patriarhiei Române. Exprimând bucuria acestei întâlniri, Preacucernicia Sa a evidențiat faptul că tinerii teologi sunt chemați să-L mărturisească pe Hristos într-o lume secularizată și globalizată, devenind icoane vii pentru lumea de astăzi. La sfârșitul cuvântului său, Părintele Decan a prezentat un scurt istoric la Facultățile de Teologie Ortodoxă din Arad, continuatoarea vechii Academii Teologice din acest oraș.

A urmat cuvântul de salut adresat de către Rectorul Universității „Aurel Vlaicu” din Arad, Prof. Univ. Dr. Ramona Lile. Domnia sa a arătat astfel că Facultatea de Teologie din Arad se impune prin forța evenimentelor pe care le organizează, dovadă fiind și această manifestare academică, organizatorii fiind elogiați pentru modul în care au

gândit-o și au realizat-o. Au urmat la cuvânt cei doi reprezentanți ai studenților arădeni care au adresat mulțumiri Întâistătorului eparhiei noastre, conducerii Universității arădene și Facultății de Teologie pentru sprijinul pe care l-au acordat studenților în realizarea acestei manifestări, salutându-i pe colegii lor din țară care au răspuns invitației.

Părintele Conf. Dr. Caius Cuțaru, în calitate sa de Director de Departament a arătat că profesorii Facultății sunt întotdeauna alături la toate manifestările studentești, exprimând bucuria de a avea la Arad studenți teologi din întreaga țară.

A urmat cuvântul Părintelui Arhid. Tiberiu Ardelean care, în numele organizatorilor acestui simpozion, a transmis felicitări participanților, invitându-i pe oaspeți să păstreze în inimile lor chipul blând al Arhiepiscopului Aradului precum și dragostea frățească a colegilor lor de la Arad.

De la ora 11, Simpozionul continuă cu susținerea lucrărilor pe secțiuni. Astfel, ziua de luni, reunește în programul Simpozionului științific studentesc 3 secțiuni, moderate de către cadrele didactice universitare de la Facultatea de Teologie din Arad: Pr. Conf. Univ. Dr. Caius Cuțaru, Arhid. Asist. Univ. Dr. Tiberiu Ardelean și Pr. Lect. Univ. Dr. Adrian Murg.

Lucrările Simpozionului studentesc de la Arad se încheie în ziua de marți, 9 mai 2017, prin 2 secțiuni de referate, moderate de Pr. Conf. Univ. Dr. Lucian Farcașiu și Pr. Lect. Univ. Dr. Filip Albu, de la Facultatea de Teologie Ortodoxă de aici.

Lucian FARCAȘIU

Sfânta Fotini, mucenița cea luminătoare

Înălțăm astăzi rugăciuni de mijlocire Sfintei Mucenițe Fotini, samarineanca pe care o regăsim atât în Sfânta Scriptură, cât și în Tradiția bisericească. Este vorba despre femeia amintită doar cu toponim de Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan în relatarea convorbirii sale cu Mântuitorul Iisus Hristos (Ioan 4, 5-42), a cărei viață este completată de mărturiile tradiționale despre moartea mucenicească în timpul persecuției împăratului roman Nero (54-68). Calendarul ortodox amintește astăzi de sfârșitul său martiric, femeia samarineancă având consacrată și o duminică din an ce îi poartă numele, în cea de-a V-a săptămână după Sfintele Paști.

Sfântul Ioan Teologul descrie în Evanghelia sa dialogul dintre Mântuitorul Hristos și o femeie samarineancă, înscriindu-i acesteia din urmă numele în istorie. După două milenii, cel puțin o dată în an, lumea creștină amintește de cea care a vorbit cu Mesia lângă fântâna lui Iacov din cetatea Sihar, în Samaria. Iar numele și faima i se vor pomeni până la sfârșitul veacurilor. Relatarea convorbirii lui Iisus cu femeia samarineancă este unul dintre cele mai fertile momente biblice, mărturie în acest sens stând exegezele unor mari păstori de suflete ai Bisericii, din perioada patristică până la teologii contemporani.

Sfântul Chiril al Alexandriei, în comentariul la Evanghelia după Ioan, tâlcuiește episodul biblic petrecut la fântâna lui Iacov. După dialogul despre iudei și samarineni, despre apa ostoitoare a setei trupesti și „izvorul de apă curgătoare spre viața veșnică”, femeia îl mărturisește, fără a-L recunoaște: „Știu că va veni Mesia, Care se cheamă Hristos, când va veni, Acela ne va vesti nouă toate” (Ioan 4, 25). Iar Omul din fața ei Se descoperă: „Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine”. Se întorc ucenicii din cetate și dialogul încetează, iar femeia merge la ai săi și devine mărturisitoare: „Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta este Hristosul?” (Ioan 4, 29). Dialogul cu Mântuitorul

și schimbă viața. Arhiepiscopul Alexandriei observă metamorfoza acesteia: „Femeia, care ieri și alaltăieri fusese soția mai multor bărbați și care fusese stăpânită de plăceri josnice, se arată mai înaltă și mai tare decât grijile pentru trup și biruiește trebuința trupului și, disprețuind setea, se întoarce, prin credință, spre o altă deprindere, îmbrățișând îndată iubirea, cea mai înaltă decât toate virtuțile, și purtarea de grijă față de alții, care i se înfățișau ca bine, vrând să le vestească și altora, pornește repede pe drumul spre cetate”. Samarineanca L-a descoperit pe Hristos pentru că s-a arătat dispusă a-L asculta. Iar descoperirea i-a fost de folos pentru că nu a ținut-o pentru sine, ci a împărțit-o semenilor, ea, „această femeie preavestită, făcând comun și altora binele dăruit ei, neducând acasă apa pe care o scosese, ca din sânii ei izvorători, nici găleata umplută din adâncul pământului, ci conținutul înțelesurilor de care se umpluse prin harul dumnezeiesc și ceresc și prin învățătura Mântuitorului”.

Părintele Dumitru Stăniloae, autorul traducerii și notelor din colecția Părinți și Scriitori Bisericești, observă faptul că „mare putere a dovedit Iisus când a făcut dintr-o femeie stăpânită de plăcerile trupesti o mare misionară”, adăugând că „știa dinainte pe cine alege pentru misiunea pe care i-a încredințat-o. Știa ce posibilități sunt în această femeie”.

Femeia care s-a învrednicit a vorbi cu Domnul și a-L propovădui celor de alt neam primește, peste veacuri, lauda creștinilor. Sfântul Chiril observă chiar înțelepciunea mărturiei sale din cetate: „O, ce schimbare minunată! O, ce țarie cu adevărat mare și demnă de Dumnezeu! Ce minune negrăită, străvezie! Cea care nu înțelegea la început nimic din cele spuse devine un maestru în cuvinte și introducătoare în taine. Privește cu ce meșteșug le-a vorbit samarinenilor. Nu spune îndată că a aflat pe Hristos, nici nu-și începe povestirea cu Iisus. Ci și-a început-o în chip drept, întrecând mult măsura cuvintelor potrivite ei, neaflând niște ascultători necunosători ai cuvintelor ei. Le ușurează deci de la început primirea spuselor ei, începând cu minunea, și, uimindu-i mai întâi cu ea, le face astfel mai netedă calea spre credință. «Veniți și vedeți!», zice cu înțelepciune, aproape strigând cu glas fierbinte. Le va ajunge spre credință și numai vederea, care le va întări credința, fiind prezente minuni vrednice de prețuit”.

Fericitul Augustin ne îndeamnă să vedem prin această femeie „chipul Bisericii”, care „vine de la străini, căci Biserica trebuia să vină dintre neamuri, care sunt străini de neamul iudeilor”. Mărturia ei din cetatea Sihar a avut loc la începutul propovăduirii Mântuitorului, așadar după anul 30 al erei creștine. Pătimirea sa în timpul persecuției lui Nero, aproximativ trei decenii mai târziu, dovedește o convertire autentică în urma întâlnirii cu Domnul. Dacă în Sfânta Scriptură o regăsim fără nume („samarineanca”), trecându-i-se în plan secund identitatea pentru a servi drept model faptele ei, și nu persoana, Tradiția bisericească i-a consacrat viața după întemeierea Bisericii. Samarineanca devine Fotini. Apostolii sau ucenicii lor o vor fi botezat, dându-i un nume creștin ce înseamnă tocmai „cea luminată”.

Pentru propovăduirea sa, Biserica o numără între sfinții cei „întocmai cu Apostolii”. În cea de-a doua parte a vieții, după sfârșitul mucenicesc al Sfinților Apostoli Petru și Pavel, o regăsim pe Fotini în cetatea Cartagina, împreună cu fiul său mezin, Iosie, propovăduind cuvântul lui Dumnezeu. Victor, fiul cel mare, fusese soldat în armata romană și luptase împotriva barbarilor, fiind numit comandant militar al cetății Attalia (Antalya Turciei de astăzi, n.r.). De acolo a fost chemat de împăratul Nero în Italia pentru a-i prinde și pedepsi pe creștini. Sebastian, un alt oficial roman, cunoscându-l că este creștin, l-a îndemnat să se supună poruncii imperiale și să-și anunțe mama și fratele mai mic să nu mai propovăduiască pe Hristos în locuri

publice. De asemenea, orice delatune despre creștinii cunoscuți i-ar fi adus averea rămasă în urma lor. Pentru ispitirea prietenului său, ducele Sebastian a rămas orb și mut vreme de trei zile, iar în cea de-a patra zi a exclamat: „Dumnezeu adevărat!” După ce s-a botezat împreună cu întreaga sa casă, și-a recăpătat și privirea.

Tradiția consemnează faptul că, în anul 63, Victor, prietenul său Sebastian, mama sa Fotini și fratele său Iosie se aflau la Roma, propovăduind noua învățătură creștină. Numele lui Victor a fost schimbat, prin arătare dumnezeiască, în Fotin, vădindu-i-se misiunea de luminător, asemenea maicii sale. Împreună cu ei, pe străzile Romei propovăduiau cele cinci surori ale samarineancei Fotini, pe care aceasta le convertise: Anatola, Fota, Fotis, Paraschevi și Chiriachi. Cu toții s-au înfățișat lui Nero, mărturisind fără tăgadă pe Mântuitorul Iisus Hristos. Împăratul a poruncit să le fie zdrobite articulațiile degetelor, dar în timpul torturii creștinii nu au simțit durere, mâinile rămânându-le nevătămate. Atunci Fotin, Iosie și Sebastian au fost orbiți și aruncați în temniță, iar Fotini împreună cu surorile sale au fost închise sub supravegherea fiicei lui Nero, Domnina. În închisoare, Fotini a convertit pe Domnina împreună cu toți servitorii ei, și chiar pe un vrăjitor ce-i adusese mâncare otrăvită. Trei ani mai târziu, Fotin, Iosie și Sebastian au fost găsiți în temniță propovăduind pe Dumnezeu. Își recăpătaseră vederea și convertiseră întreaga închisoare. După o nouă serie de chinuri, au primit cu toții sfârșit mucenicesc, în anul 66, samarineanca Fotini fiind ultima sacrificată.

Numele grecesc Fotini are corespondent în mai multe limbi: slavonă (Svetlana), latină (Lucia), franceză (Clair), spaniolă (Clara), română (Luminița).

(sursa: ziarullumina.ro)

ȘTIRI

Slujire arhierescă și instalarea noului preot în Parohia Pâncota

În Duminica a 4-a după Paști, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, a fost prezent în mijlocul credincioșilor din Parohia Pâncota, Protopopiatul Lipova. Chiriarhul arădean a fost întâmpinat în fața bisericii de soborul preoților acestei parohii, în frunte cu protopopul locului, părintele Ioan Jidoi. Cu acest prilej Ierarhul, înconjurat de un sobor de preoți, a săvârșit în biserica parohială cu hramul „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” Sfânta Liturghie în prezența autorităților locale și a unui număr însemnat de credincioși. Răspunsurile liturgice au fost date de corul parohiei.

Cuvântul de învățătură adresat de Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, a fost pus sub titlul „Slăbiciune și tărie” (cf. citirilor scripturistice ale duminicii: Fp. Ap. 9; Ioan 5), înțelegând acestea atât pe plan trupesc cât și în cel sufletec, în frământările vieții credinciosului având mereu întărire prin ajutorul lui Dumnezeu, potrivit și cuvintelor Sf. Ap. Pavel: „Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită” (cf. II Cor. 12, 9). În viața parohiei succesiunea slujitorilor este un moment de cugetare la această strădanie prin întărirea spirituală în vederea împlinirii tuturor celor de folos, a mai adăugat Înaltpreasfinția Sa.

La finalul Sfintei Liturghii, cu binecuvântarea și în prezența Înaltpreasfințitului Părinte Timotei, părintele Ioan Jidoi, protopopul Lipovei, a oficiat instalarea noului preot, în persoana Preacucernicului părinte dr. Flavius Ardelean. Acesta i-a înmănat noului preot Sfânta Evanghelie, Sfânta Cruce și cheia bisericii, evidențiind simbolismul acestora pentru cel cărui se încredințează.

Cu acest prilej, Chiriarhul arădean a înmănat foștilor preoți ai parohiei, părinților Octavian Stratulași Petru Dărău, Hrisoave de mulțumire pentru bogata activitate pastoral-misionară desfășurată în această parohie timp de patru decenii. Preotul Octavian Stratulat începându-și activitatea în această parohie în anul 1975 iar preotul Petru Dărău, din anul 1977.

Noul preot al Parohiei Pâncota, părintele Flavius Ardelean, a adus mulțumire Bunului Dumnezeu pentru toate darurile pe care le-a revărsat cu îmbelșugare peste persoana sa, mulțumind, în același timp, cu recunoștință, Înaltpreasfințitului Părinte Timotei pentru noua misiune preoțească încredințată, asigurându-l de dragostea și prețuirea pe care i-o poartă, arătând că încrederii acordate dorește să-i răspundă cu rodnice rezultate în câmpul lucrării pastoral-misionare pe care o începe în această parohie. Totodată, noul preot a adresat cuvânt de mulțumire părintelui împreună-slujitor Leonardo Doca, Consiliului parohial, oficialităților locale în frunte cu domnul Dan Pocișer, primarul orașului și tuturor credincioșilor din Pâncota pentru călduroasa primire.

Apărător al ortodoxiei în timpul comunismului, preotul iconom stavrofor Gheorghe Bej, s-a mutat la Domnul

Preotul pensionar Gheorghe Bej a fost condus miercuri, 3 mai 2017, pe ultimul drum, la patriarhala vârstă de 92 de ani. Un număr mare de preoți și credincioși au venit să se roage pentru odihna sufletului mult iubitului părinte, în biserica în care a fost depus trupul său neînsuflețit îmbrăcat în veșminte preoțești, biserica cu hramul „Sf. M. Mc. Gheorghe” din Aradul Nou, biserică în care a slujit părintele aproape 30 de ani. Slujba Însmormântării a fost precedată de săvârșirea Sfintei Liturghii de către un sobor de preoți.

Slujba de însmormântare a fost săvârșită de un sobor de 25 de preoți, sub protia PC Părinte Silviu-Nicolae Faur, consilier administrativ-bisericesc la Centrul Eparhial, în prezența unui număr mare de credincioși care au umplut biserica. Cuvântul de învățătură a aparținut părintelui Flavius Petcuț, Protopopul Aradului. Acesta a evidențiat calitățile celui răposat, rodnică slujire la Sfântul Altar de aproape 60 de ani a părintelui, încadrând viața răposatului și în contextul declarării de către Sfântul Sinod a anului omagial 2017 și anul comemorativ al apărătorilor Ortodoxiei în timpul comunismului în Patriarhia Română. un cuvânt de rămas bun a rostit și părintele paroh Teodor Faur.

După săvârșirea slujbei de însmormântare, după cum este rânduiala la însmormântarea preoților, a fost înconjurată biserica cu sicriul cu trupul neînsuflețit al părintelui Avram, purtat pe umeri de preoți. Mai apoi, cortegiul funerar s-a îndreptat spre cimitirul Pomenirea din Arad. Preotul Gheorghe Bej s-a născut la data de 5 mai 1924 în localitatea Cinteș, Comuna Zărand, jud. Arad, într-o familie modestă, din părinții Gheorghe – un țaran sărac și veteran al Primului Război Mondial și Saveta – casnică. În 1953 se căsătorește cu Ana angajată a Băncii Naționale ca șef grupă evidență contabilă, Dumnezeu binecuvântând familia cu nașterea a doi copii: Cornelia Delia și Gheorghe Mircea.

Școala primară a făcut-o în Cinteș 6 clase, apoi între anii 1938 – 1946 este admis prin examen la Școala Normală de învățători din Timișoara, susținut aici de familia lui care va vinde tot pământul pe care îl avea pentru a termina fiul lor școala. În anul 1946 va obține Diploma de învățător. Urmează Academia Teologică la Arad între anii 1946 – 1948. Între anii 1948 – 1951 este arestat politic, dus la Gherla și Pitești timp de 3 ani iar mai apoi 6 luni la Canal. Își va continua studiile teologice între anii 1951- 1953 la Institutul Teologic din Cluj (anul III) și Sibiu (anul IV), unde va obține și diploma de licență în teologie.

Este hirotonit diacon pe seama Catedralei din Arad la data de 16 octombrie 1953, unde va sluji 23 de ani. În această perioadă funcționează și la Episcopia Aradului ca secretar, referent la sectorul bisericesc și la sectorul cultural. La 1 mai 1976 este hirotonit preot pe seama Parohiei Aradul Nou unde va sluji aproape 30 ani. Pentru activitatea și ascultarea sa, a fost apreciat de toți ierarhii sub care a slujit ca diacon, mai apoi ca preot: Episcopul dr. Andrei Mageru (1936-1960), Episcopul dr. Nicolae Corneanu (1960-1962), fost Mitropolit al Banatului, Episcopul Teoctist Arăpașul (1962-1973), ales Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române în 1986, Episcopul dr. Visarion Aștileanu (1973-1984) și mai ales de Înaltpreasfințitul Părinte Timotei Arhiepiscopul Aradului.

Urmare a meritelor deosebite avute pe plan pastoral primește distincția de iconom stavrofor. Între anii 1998 – 2000 a predat și la Seminarul Teologic Ortodox din Arad la catedra de Tipic Bisericesc.

Începând cu data de 1 iulie 2005 se pensionează, însă slujește în continuare la sfântul altar atât la Parohia Aradul Nou cât și la catedrala veche.

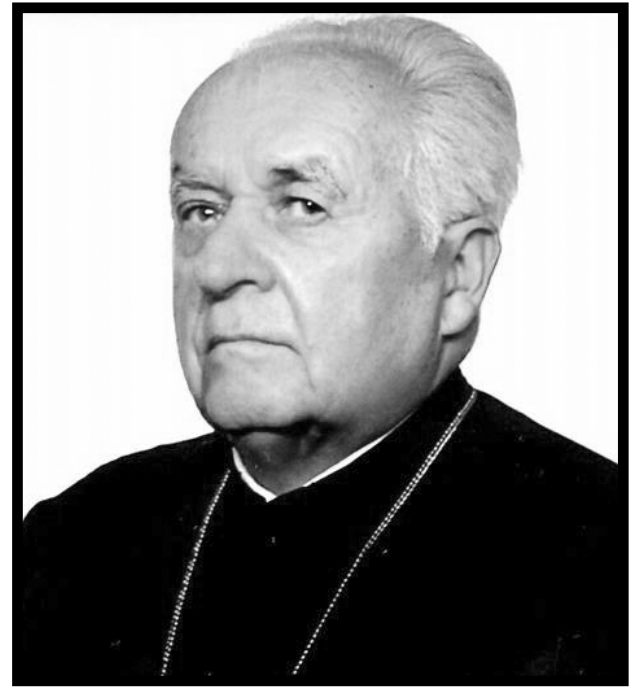
Ultimii ani au fost foarte grei, neputința manifestându-se din ziua de Rusalii (iunie) 2016 când a fost imobilizat la pat. Aproape 1 an a suferit cu stoicism, având credință în Dumnezeu că îl va întări din nou.

Părintele Gheorghe Bej a trecut la Domnul în seara Duminicii Mironosiștelor, 30 aprilie 2017, pe patul de spital, Dumnezeu ușurându-i suferința.

Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească în Împărăția cerească!

Preotul profesor Ioan Ageu – mărturisitor al temnițelor comuniste- evocat în Parohia Buhani

Duminica a 4-a după Paști, a reprezentat, un moment cu o bogată însemnătate pentru credincioșii Parohiei Buhani, Protopopiatul Sebiș. Astfel, în prezența

unui însemnat număr de credincioși a fost oficiată – în biserica parohială cu hramul „Duminica Tuturor Sfinților”- Sfânta Liturghie de către preotul paroh Valentin Herbeși oaspețele de seamă al parohiei, în persoana Arhid. Florin Sirca – Inspector de Religie la ISJ Arad, urmată de slujba de parastas în memoria celui care a fost fiu al satului – Preotul profesor Ioan Ageu- întemnițat în închisorile comuniste, la împlinirea a 7 ani de la trecerea la cele veșnice.

În cadrul Sfintei Liturghii, pornind de la Evanghelia Duminicii, Arhid. Florin Sirca a rostit un cuvânt de învățătură, în care a subliniat însemnătatea credinței în viața omului precum și ajutorul pe care omul îl primește aflându-se în comuniune cu Dumnezeu, în Biserică, și unde prin Sfintele Slujbe omul se împărtășește din iubirea și harul Prea Sfintei Treimi și învață să fie cea mână întinsă a lui Hristos pentru fiecare din semenii săi aflați în neputințe.

În cele ce au urmat a fost oficiată slujba parastasului, la împlinirea celor 7 ani de la trecerea la cele veșnice a Preotului Profesor Ioan Ageu, fiu al satului Buhani, care își doarme somnul de veci în cimitirul satului, și care a fost întemnițat în închisorile comuniste, vreme de 16 ani (1948-1964).

În cuvintele rostite la finalul slujbei parastasului, preotul paroh a subliniat personalitatea Părintelui Ioan Ageu, fost profesor la Academia Teologică din Arad, și care alături de ceilalți martiri ai închisorilor comuniste, pe care în chip deosebit Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât a-i comemora în acest an prin declararea anului 2017 ca An Comemorativ al Patriarhului Justiniași al apărătorilor Ortodoxiei în timpul comunismului.

Ei sunt și vor rămâne înaintea noastră vrednice modele de mărturisire jertfelnică spre care trebuie să privim cu evlavie și a căror mărturisire pilduitoare se cuvine să o imităm, mai ales în contextul vremurilor actuale, când societatea tinde să uite de Dumnezeu.

Părintele Profesor Ioan Ageu, va rămâne în conștiința celor ce l-au cunoscut ca o persoană discretă, modestă, retrasă, și care a căutat împotriva suferințelor sale, să-l mărturisească pe Dumnezeu nu doar la catedrala Academiei Teologice arădene, ci și în temnițele în care și-a petrecut cei 16 ani de detenție – Jilava, Arad, Timișoara, Capu Midia, Aiud, iar după eliberare în mod tăcut printr-un exemplu pilduitor, poate neînțeles de mulți, ca expresie a suferințelor ce și-au pus amprenta în anii de detenție.

Printre mărturisirile Părintelui Liviu Brânzaș în cartea Raza din catacombă, referindu-se la Părintele Ioan Ageu, se amintește că – Aiudul a fost catedrala teologică a Părintelui Ioan Ageu. Aici, Părintele Ageuținea cursuri de teologie printre deținuți, în mod metodic și cu o deosebită punctualitate.

Părintele Ioan Ageu, va rămâne mereu în conștiința locuitorilor din Buhani, un fiu vrednic al acestui sat, care continuă și dincolo de hotarul morții să ne învețe în chip tăcut teologia iubirii și a jertfei mărturisitoare.

Tocmai de aceea și noi, credincioșii satului Buhani, făgăduim că nu îl vom da uitării, ci ca răspuns al înțelegerii învățăturii și a vieții sale pilduitoare vom săvârși, neîncetat „Pomenirea lui din neam în neam!”, a declarat părintele paroh.

Știrile au fost preluate de pe site-ul episcopiaaradului.ro

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU
Administrație: Pr. FILIPALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresă redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
Tipărit la Poudique srl Arad.
ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
Costul unui abonament este de 50 lei anual.